

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Bedřicha v právní věci žalobce: **Mikroregion Litavka, dobrovolný svazek obcí Zdice a Chodouň, IČ 75113503**, se sídlem Zdice, Husova 2, v řízení zastoupeného Mgr. Martinem Pujmanem, advokátem, se sídlem Praha 2 – Vinohrady, Mánesova 19, proti žalovaným: 1) **Státní fond životního prostředí České republiky**, IČ 00020729, se sídlem Praha 4, Olbrachtova 2006/9, v řízení zastoupen Mgr. Davidem Kroftou, advokátem, se sídlem Praha 1, Újezd 450/40, a 2) **Ministerstvo životního prostředí ČR**, se sídlem Praha 10, Vršovická 1442/65, v řízení o žalobě na ochranu proti nezákonnému zásahu žalovaných a proti rozhodnutí 1) žalovaného ze dne 26.8.2014, č.j. SFZP 128461/2014

t a k t o :

- I. **Žaloba na ochranu před nezákonným zásahem, kterou se žalobce domáhal vydání rozsudku, jímž by soud určil, že zásah obou žalovaných spočívající v protiprávním zastavení vyplácení dotačních prostředků žalobce, je nezákonný, se o d m í á .**
- II. **Rozhodnutí – oznámení podepsané ředitelem Státního fondu životního prostředí České republiky ze dne 26.8.2014, č.j. SFZP 128461/2014 je n i c o t n é .**
- III. **Žalovaný je povinen do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 19.456,- Kč k rukám zástupce žalobce Mgr. Martina Pujmana, advokáta.**

- IV. Žalobci soud vrací přeplatek na soudním poplatku ve výši 1.000,- Kč, který mu bude vrácen ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Městského soudu v Praze k rukám zástupce žalobce Mgr. Martina Pujmana, advokáta.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou původně domáhal ochrany proti nezákonnému zásahu žalovaných správních orgánů a v žalobě uvedl, že je svazkem obcí ve smyslu ustanovení § 49 a následující zákona č.128/2000 Sb., o obcích a požádal žalovaného o poskytnutí dotačních prostředků z operačního programu životního prostředí. Nezákonný zásah spatřuje v zastavení dotačních plateb ze strany žalovaných.

V průběhu soudního řízení s ohledem na vývoj judikatury a změnu právní úpravy, změnil k výzvě soudu petit žaloby a domáhal se, kromě eventuálního návrhu na určení nezákonnosti zásahu ze strany žalovaných, i zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 26.8.2014, č.j. SFZP 128461/2014, jímž žalovaný informoval žalobce, že mu nebude v souladu s ustanovením § 14e zák. č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech ve znění pozdějších předpisů (dále jen „rozpočtová pravidla“) vyplacena část dotace odpovídající odvodu za pochybení při realizaci výběrového řízení v důsledku čehož došlo předběžné korekci ve výši 25 % ze způsobilých výdajů. Žalobce považuje napadené rozhodnutí, které má negativní dopad do jeho právní sféry, za nezákonné a má za to, že jeho nesprávnost spočívá v obsahových nedostatcích.

Žalobce uvedl, že požádal o příjem dotačních prostředků z operačního programu životní prostředí na vybudování kanalizace v obcích Zdice a Chodouň a po kladném posouzení předložených dokladů k veřejné zakázce zahájil dne 27.4.2011 zadávací řízení. Vítězem se stalo sdružení „Kanalizace v aglomeraci Zdice - Chodouň“, se kterým byla uzavřena smlouva dne 12.12.2011. Dne 17.9.2012 Ministerstvo životního prostředí rozhodlo o poskytnutí dotace, dne 25.10.2012 došlo k uzavření smlouvy o poskytnutí podpory ze Státního fondu životního prostředí. Následně bylo rozhodnutí o poskytnutí dotace změněno dne 6.5.2013 a smlouva o poskytnutí podpory byla upravena dodatkem č. 1 uzavřeným dne 5.4.2013 a dodatkem č. 2 ze dne 10.6.2013. Realizace projektu byla kontrolována prostřednictvím monitorovacích zpráv. A realizace projektu byla úspěšně dokončena, kanalizace byla předána k užívání dne 27.3.2014.

Dne 13.3.2014 žalobce podal žádost o proplacení zbývajících částky dotace ve výši 19.021.922,84 Kč, která ale nebyla uhrazena. Dne 27.8.2014 žalobce obdržel přípis ze Státního fondu životního prostředí, podle něhož žalovaný č. 2 provedl další dodatečnou kontrolu projektu v návaznosti na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 6.6.2013, č.j. 62 Af 61/2012 – 108, který vymezil prvky mající za následek možnou pochybnost o transparentnosti omezení počtu zájemců o účast ve veřejné zakázce prostřednictvím losovacího zařízení. Zásah žalovaných žalobce vidí v nečinnosti žalovaných, tedy v nevypacení poslední části dotace s tím, že poukazuje na to, že i zásah správního orgánu, který je sice formálně se zákonem v souladu, místně je zjevně rozporný s jeho účelem a smyslem je podle něj třeba považovat za nezákonný. Poskytnutí dotace představuje závazný

příslib, že žalovaní užijí své volné správní uvážení ohledně poskytnutí dotace určitým způsobem, tj. že dotaci žalobci poskytnou při splnění daných podmínek. Žalobce podmínky splnil, avšak první žalovaný dotaci nevyplatil a tím se dopouští nezákonného zásahu a porušení principu ochrany legitimního očekávání. Legitimní očekávání žalobce nebylo založeno pouze vydáním rozhodnutí o poskytnutí dotace uzavřením smlouvy o poskytnutí podpory, ale i celou řadu kontrol ze strany obou žalovaných, vždy s kladným výsledkem.

Rozsudek Krajského soudu v Brně podle žalobce na danou věc nedopadá, neboť zde byla žaloba podána neúspěšným uchazečem, zatímco v případě žalobce nebyly vzneseny žádné námitky proti průběhu předmětného zadávacího zařízení, což svědčí o tom, že žádný ze zájemců o účast se necítil postupem žalobce jakkoli poškozen. Zúžení počtu zájemců o účast v zadávacím řízení formou losování prostřednictvím losovacího zařízení bylo provedeno zcela v souladu s ustanovením § 61 odst. 4 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách jakož i ustanovení § 6 tohoto zákona. V době konání zadávacího řízení, zejména inkriminovaného losování, uvedený rozsudek ani neexistoval. Při své úvaze o postupu v zadávacím řízení žalobce uvedl, že vycházel ze závěru tehdejší rozhodovací praxe Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, podle níž je podobný průběh losování zcela v souladu se zákonem o veřejných zakázkách. Žalobce tak neměl sebemenší náznak ze strany zájemců, uchazečů ani žalovaných, ani úřadu pro ochranu hospodářské soutěže o porušení zákona o veřejných zakázkách či netransparentnosti zadávacího řízení, a proto musel uzavřít smlouvu s vybraných uchazečem. K vlastnímu podání žaloby na ochranu před nezákonným zásahem žalovaných uvedl žalobce, že do jeho sféry bylo zasaženo jednání žalovaných nemajícím formu správního rozhodnutí v materiálním smyslu a že přípis v rozporu s ustanovením § 14 odst. 2 rozpočtových pravidel neobsahuje žádné důvody pro zastavení plateb dotace. V souladu s ustanovením § 14e se v případě jeho aplikace má jednat pouze o opatření dočasné. Poukázal, ale na to, že ke dni podání žaloby nebylo zahájeno řízení u Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (resp. tento úřad zaslal žalobci podnět k vyjádření a po vyjádření žalobce správní řízení nezačal) ani u příslušného finančního úřadu. V tomto případě se tak z dočasného opatření praktický stává definitivní stav.

Žalobce dále pak poukázal na to, že na finanční prostředky poskytované z rozpočtu Státního fondu životního prostředí se nevztahuje ustanovení § 14e rozpočtových pravidel, neboť úprava rozpočtových pravidel se vztahuje pouze na dotace a návratné finanční výpomoci. Tyto instituty jsou při tom pro účely rozpočtových pravidel definovány v jeho ustanovení § 3 písm. a) a b). Dotaci je v ustanovení § 3 písm. a) rozpočtových pravidel definována jako peněžní prostředky státního rozpočtu, státních finančních aktiv nebo národního fondu poskytnuté právnickým nebo fyzickým osobám na stanovený účel. Návratnou finanční výpomocí se pak podle ustanovení § 3 písm. b) rozpočtových pravidel rozumí prostředky státního rozpočtu, státních finančních rezerv nebo národního fondu poskytnuté, nestanoví-li zvláštní zákon jinak, bezúročně právnickým nebo fyzickým osobám na stanovený účel, které je povinen jejich příjemce vrátit do státního rozpočtu, státních finančních rezerv nebo národního fondu. Přitom odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17.1.2013, sp.zn. 7As 173/2012. Uvedl, že ani do jedné z těchto skupin nespadají finanční peněžní prostředky Státního fondu životního prostředí. Podle zákona o Státním fondu životního prostředí se tedy jedná o samostatnou právnickou osobu, která má vlastní rozpočet (§ 2a tohoto zákona). Výdaje z rozpočtu Státního fondu životního prostředí České republiky, tedy nejsou výdaje státního rozpočtu. Ustanovení § 14e rozpočtových pravidel pak v žádném případě nemůže dopadat na finanční prostředky poskytované z rozpočtu státního fondu životního prostředí, jelikož ho lze obecně aplikovat pouze na dotace financované z rozpočtu státu.

První žalovaný ve vyjádření v podané žalobě poukázal na to, že v rámci Operačního programu životní prostředí 2007 – 2013 vystupuje jako zprostředkující subjekt, který na základě delegace pravomocí Ministerstvem životního prostředí vykonává činnosti v rámci daného operačního programu při administraci projektu realizovaných v tomto programu. V rámci tohoto operačního programu byla poskytovatelem dotace, kterým je Ministerstvo životního prostředí, poskytnuta dotace na projekt realizovaný žalobcem, který je povinen dodržovat při zadávání zakázek stanovená pravidla, povinen dodržovat zásady transparentnosti, rovného zacházení a zákazu diskriminace. Ministerstvo životního prostředí je povinno zajistit efektivní a účelné čerpání a využívání dotačních prostředků v souladu s národní a komunitární legislativou, proto proběhla v průběhu administrace projektu kontrola. O skutečnosti, že u projektu bylo identifikováno zmíněné pochybení, byl žalobce informován již přípisem ze dne 15.4.2014 a následně přípisem ze dne 14.5.2014 byl informován o skutečnosti, že věc je předána k přezkumu příslušnému orgánu finanční správy. Není tedy pravdou, že se žalobce o relevantních skutečnostech dověděl až přípisem doručeným dne 27.8.2014 o tom, že v případě zakázky realizované žalobcem došlo Úřadem pro hospodářské soutěže k zahájení správního řízení z moci úřední na základě pochybností. Tato informace byla poskytovateli dotace Ministerstvu životního prostředí sdělena dopisem ze dne 23.10.2014. Této skutečnosti si v době podání žaloby žalobce musel být vědom. Poskytovatel dotace přistoupil ke zcela legálnímu využití kombinace § 14e a § 44a zákona č. 218/2000 Sb. Za nesplnění podmínek poskytnutí dotace tedy příjemce dotace nemohl očekávat, že mu bude vyplacena v plném rozsahu. Žalobce byl informován o zahájení šetření podezření na nesrovnalost poskytovatelem dotace – druhým žalovaným – dokumentem ze dne 14.5.2014. Následně pak obdržel dokument ze dne 25.8.2014, kdy byl informován o výši korekce 25 % ze způsobilých výdajů. Lhůta pro rozhodnutí o nesrovnalosti zpravidla šest měsíců od data obdržení oznámení o podezření na nesrovnalost tak byla dodržena. K bodu 31 žaloby uvedl první žalovaný, že § 14a a § 44a jsou ustanovení upravující postup v případě, že se poskytovatel dotace domnívá, že došlo k porušení rozpočtové kázně. Platí také, že zákon č. 218/2000 Sb. se v ustanovení týkajících se porušení rozpočtové kázně použije i na smlouvy uzavírané v režimu jiných zákonů, resp. je třeba vycházet z definice samotného pojmu porušení rozpočtové kázně v § 44 zákona, kde jsou prostředky státních fondů uvedeny. Závěrem navrhl žalobu zamítnout.

Druhý žalovaný poukázal na to, že je poskytovatelem dotace pro projekt realizovaný žalobcem. Jako poskytovatel je odpovědný za kontrolu implementace jednotlivých projektů. A proto pokud byla identifikována pochybnost o transparentnosti zadávacího řízení, bylo nutno přistoupit k pozastavení financování projektů. I druhý žalovaný odkázal na rozhodnutí Krajského soudu v Brně, které citoval a poukázal na to, že pokud žádný z uchazečů nevyužil možnosti podání námitek či podnětu na Úřad pro ochranu hospodářské soutěže, takže to neprokazuje, že v případě, že by nedošlo k omezení počtu uchazečů, nezvítězila by ve veřejné zakázce nabídka s nižší cenou. Skutečnost, že byla narušena transparentnost zadávacího řízení, má tedy v řešeném případě za následek narušení transparentního nakládání s veřejnými prostředky, a tedy nemůže být ověřena hospodárnost, účelnost a efektivnost vynaložení těchto prostředků. Žalovaný pak zdůraznil, že dotační řízení je zvláštním druhem řízení, v rámci něhož poskytovatel vystupuje v jakési vrchnostenské pozici, v jehož gesci je určovat podmínky, za kterých budou dotace příjemcům poskytovány a následně je oprávněn dotace ve prospěch příjemců poskytovat v souladu s ustanovením § 39 odst. 2 zákona o rozpočtových pravidlech. Závěrem pak konstatoval, že k zásahu do legitimních očekávání žalobce nemohlo postupem druhého žalovaného dojít, protože žalobce nemůže očekávat vyplacení dotace maximálně přiznané výši, dopustil-li se porušení podmínek, za kterých byla dotace

poskytnuta. Pozastavení výplaty finančních prostředků žalobci do doby rozhodnutí finančního úřadu o zaslaném podnětu je v souladu se zásadou hospodárnosti nakládání s veřejnými prostředky. I druhý žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ze správních spisů předložených žalovanými správními orgány soud zjistil, že dne 28.4.2009 Státní fond životního prostředí akceptoval žádost žalobce o podporu projektu „Kanalizace v aglomeraci Zdice – Chodouň“, ve které žalobce požádal o příjem dotačních prostředků z operačního programu životního prostředí a po kladném posouzení oznámení o zakázce, zadávací dokumentace a výzvy k podání nabídek, vztahujících se k zadání veřejné zakázky Státním fondem životního prostředí žalobce dne 27.4.2011 zahájil zadávací řízení. S vítězným uchazečem Sdružením kanalizace v aglomeraci Zdice – Chodouň byla uzavřena smlouva dne 12.12.2011. O poskytnutí dotace rozhodlo Ministerstvo životního prostředí dne 17.9.2012 a dne 25.10.2012 došlo k uzavření smlouvy o poskytnutí podpory ze Státního fondu životního prostředí. V období od 6.12.2012 a 18.10.2013 byla na žádost žalobce proplacena část dotace v souhrnné výši 104.683.431,7 Kč. Realizace projektu byla dokončena dne 27.3.2014. Dne 13.3.2014 podal žalobce žádost o proplacení zbývajících částí dotace ve výši 19.021.922,84 Kč, která ale uhrazena nebyla. Ve spise se dále nachází dopis ze dne 15.4.2014 adresovaný Přemyslu Landovi, předsedu mikroregionu Litavka a nazvaný zjištění kontroly v průběhu elektronického losování v zadávacím řízení, ve kterém jej Ministerstvo životního prostředí informuje o závěrech kontroly v průběhu elektronického losování, které se uskutečnilo v rámci zadávacího řízení na zhotovitele stavby u projektu žalobce. Upozornil na rozsudky Krajského soudu v Brně rozsudek, zabývající se losováním transparentnosti losování č.j. 62 Af 47/2010-53 a č.j. 62 Af 61/2012-108, ze kterých vyplývá, že pochybnost o transparentnosti v průběhu losování je postačující k nezbytnosti považovat průběh losování za netransparentní a tedy v rozporu s § 6 zákona o veřejných zakázkách. V návaznosti na tyto rozsudky byla provedena podrobná kontrola všech projektů s tím, že v rámci kontroly provedené u žalobce bylo identifikováno to, že došlo k zamítnutí požadavku účastníka losování na výměnu čísel, která byla v rámci losování přidělena jednotlivým nabídkám. Upozornil je na to, že tato skutečnost může zakládat pochybnost o transparentnosti zadávacího řízení, a proto je nutno zahájit šetření podezření na nesrovnalost z důvodu podezření na porušení rozpočtové kázně. V případě, že při následném šetření nesrovnalosti bude tato nesrovnalost shledána jako opodstatněná, nicméně nebude prokázána úmyslná manipulace s výsledky losování, bude v projektu udělena korekce ve výši 20 % z části dotace připadající na dotčenou veřejnou zakázku. O výsledcích šetření nesrovnalosti budete bezodkladně informován. Následně dne 20.5.2014 podal druhý žalovaný podnět Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže k zahájení správního řízení ve věci podezření na spáchání správního deliktu dle zákona o veřejných zakázkách a dne 14.5.2014 předal druhý žalovaný podklady k vybírání a vymáhání odvodu za porušení rozpočtové kázně Finančnímu úřadu pro Středočeský kraj. Dopisem ze dne 25.8.2014 sdělil Státní fond životního prostředí žalobci, že prostředky určené výběrové řízení zatím nebudou proplaceny, neboť došlo k porušení pravidel pro zadávání veřejných zakázek. Proto byla na veřejnou zakázku žalobce stanovena předběžná korekce ve výši 25 % ze způsobilých výdajů.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

Soud rozhodl ve věci samé bez nařízení ústního jednání, neboť postupoval podle § 76 odst. 2 s.ř.s., když napadené rozhodnutí shledal nicotným.

Soud považuje za vhodné nejprve předeslat, že právní úprava platná v době vydání napadeného úkonu ve znění účinném do 19.2.2015 vylučovala soudní přezkum výslovně v ustanovení § 14e odst. 4 rozpočtových pravidel. Toto ustanovení, v němž bylo uvedeno, že je vyloučeno přezkoumání opatření poskytovatele dotací, které učinil podle odst. 1 – 3 ustanovení § 14e rozpočtových pravidel, bylo zrušeno pro rozpor s článkem 1 odst. 1 Ústavy ČR a článkem 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod nálezem Ústavního soudu ze dne 16.6.2015, sp. zn. Pl. ÚS 12/14 a tato výluka byla zák. č. 25/2015 Sb. s účinností od 20.2.2015 z tohoto ustanovení vypuštěna. Proto soud tehdy platnou výlukou již v době rozhodování o věci neakceptoval, protože by postupoval podle ustanovení, které bylo posouzeno jako protiústavní, byť se tak stalo až po vydání napadeného rozhodnutí. Soud proto dospěl k závěru, že žaloba je přípustná.

Soud se dále zabýval charakterem úkonu, který byl žalobou napaden. Po posouzení této otázky dospěl k závěru, že dopis žalovaného ze dne 26.8.2014, č.j. SFZP 128461/2014 je nutno považovat za rozhodnutí v materiálním smyslu. Soud vycházel zejména z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30.6.2014, č.j. 8 Ans 4/2013-44 (dostupný na www.nssoud.cz), ve kterém Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že informace příjemce o nevyplacení části dotace v důsledku tvrzeného porušení pravidel pro zadávání veřejných zakázek spolufinancovaných z rozpočtu Evropské unie je činěna úkonem, který je třeba považovat v materiálním smyslu za rozhodnutí, neboť se jím ve skutečnosti mění práva a povinnosti toho, kdo tvrdí, že byl přímo nebo v důsledku tohoto úkonu správního orgánu zkrácen na svých právech. Přitom úkon správního orgánu je nutno posuzovat podle jeho obsahu, nikoli podle formy, neboť i neformální přepis může být rozhodnutím v materiálním smyslu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2.7.2008, č. j. 1Ans 5/2008 – 104, dostupný na www.nssoud.cz). V této souvislosti lze zmínit i nález Ústavního soudu, sp. zn. Pl. ÚS 12/14, v němž se sice Ústavní soud výslovně otázkou, zda opatření podle ustanovení § 14e odst.1 zákona o rozpočtových pravidlech je rozhodnutím, blíže nezabýval, ze samotného označení části X. b citovaného nálezu: „Právo na přezkum rozhodnutí orgánu veřejné správy“ lze ale dovodit, že Ústavní soud považuje opatření podle ustanovení § 14e odst. 1 zákona o rozpočtových pravidlech za rozhodnutí.

Poté soud zkoumal, zda napadené rozhodnutí není nicotné, jak v doplnění žaloby namítá žalobce. Otázku nicotnosti rozhodnutí soud ostatně zkoumá i z úřední povinnosti.

Z obsahu rozhodnutí Státního fondu životního prostředí ze dne 26.8.2014 je patrné, že v něm ředitel Státního fondu životního prostředí informuje žalobce o tom, poskytovatel dotace v rámci programu Operační program Životní prostředí nemusí v souladu s § 14e zákona č. 218/2000 Sb. vyplatit část dotace, domnívá-li se, že došlo k porušení pravidel pro zadávání veřejných zakázek spolufinancovaných z rozpočtu EU, a to do výše, která je stanovena v Rozhodnutí o poskytnutí dotace jako nejvyšší možná výše odvodu za porušení rozpočtové kázně. Dokud zadržovaná částka nedosáhne potenciální korekce, nebudou prostředky za dané výběrové řízení dále propláceny, což je, jak sdělil ředitel SFŽP, i případ žalobce. Přitom dále konstatoval, že na veřejnou zakázku „Kanalizace v aglomeraci Zdice – Chodouň“ byla stanovena předběžná korekce ve výši 25 % ze způsobilých výdajů. Dále pak po provedení výpočtu uvolněných prostředků sdělil žalobci, že vzhledem k 25% korekci již není možné žádné prostředky uvolnit.

K další argumentaci je vhodné odcitovat relevantní právní úpravu, tj. § 1 a 4 zákona č. 388/1991 Sb., o Státním fondu životního prostředí České republiky, ve znění účinném do 31. 12. 2014:

§ 1

- (1) Zřizuje se Státní fond životního prostředí České republiky (dále jen "Fond").
- (2) Fond je jinou státní organizací. Rozsah činnosti Fondu stanoví statut.
- (3) Správcem Fondu je ministerstvo životního prostředí (dále jen "ministerstvo").
- (4) V čele Fondu je ředitel, kterého jmenuje a odvolává ministr životního prostředí (dále jen "ministr").
- (5) O poskytování prostředků z Fondu rozhoduje ministr.
- (6) Zřizuje se Rada Fondu, kterou jmenuje ministr jako svůj poradní orgán.
- (7) Činnost Rady Fondu se řídí jednacím řádem, který schvaluje ministr.
- (8) Rada Fondu posuzuje zejména
 - a) zásadní otázky tvorby a užití prostředků Fondu,
 - b) roční rozpočty příjmů a výdajů Fondu,
 - c) navržená opatření a jejich zabezpečení prostředky Fondu.
- (9) Rada Fondu posuzuje dále návrhy na poskytnutí prostředků z Fondu a doporučuje ministrovi výši čerpání pro jednotlivé konkrétní případy, přičemž vychází ze zásad ochrany životního prostředí České republiky.
- (10) Rada Fondu schvaluje účetní závěrku Fondu sestavenou k rozvahovému dni.
- (11) Ministerstvo rozhodnutí ministra o použití prostředků Fondu zveřejňuje.

§ 4

- (1) *Na poskytnutí prostředků z Fondu není právní nárok.*
- (2) *Prostředky z Fondu se poskytují žadatelům za podmínek stanovených statutem a směrnicí. Základním principem je objektivní posouzení žádosti z hlediska ekologické a ekonomické výhodnosti a celoplošných zájmů.*
- (3) *Žadatelé (právnícké a fyzické osoby) předkládají žádosti Fondu. Součástí žádosti je odborný posudek, který doplní Fond vlastním stanoviskem. Žádost posuzuje Rada Fondu.*
- (4) *Poskytnuté prostředky z Fondu musí být vráceny zpět do Fondu, jestliže nebyly použity v souladu s podmínkami určenými podle odstavce 2 nebo jestliže účel pro poskytnutí prostředků odpadl.*

Z citovaných zákonných ustanovení vyplývá, že žádosti o poskytnutí prostředků z fondu se podávají u Fondu, součástí žádosti je odborný posudek, který doplní Fond vlastním stanoviskem; žádost posoudí Rada Fondu (§ 4 odst. 3), která je poradním orgánem ministra životního prostředí, jenž ji taktéž jmenuje (§ 1 odst. 6). Rada Fondu posuzuje dále návrhy na poskytnutí prostředků z Fondu a doporučuje ministrovi výši čerpání pro jednotlivé konkrétní případy, přičemž vychází ze zásad ochrany životního prostředí České republiky (§ 1 odst. 9). O poskytování prostředků z Fondu rozhoduje ministr životního prostředí (§ 1 odst. 5).

Lze tedy učinit závěr, že o poskytnutí prostředků, tedy i o jejich neposkytnutí či nevyplacení části již poskytnuté dotace, z Fondu rozhoduje (tj. rozhodnutí v prvním stupni vydává) ministr životního prostředí po posouzení a doporučení Radou Fondu. Z žádného ustanovení nevyplývá, že by o poskytnutí prostředků z Fondu rozhodoval Fond. Soud přitom odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 7 As 173/2012-44, kde je vysloveno, že „v rámci procesu rozhodování o žádosti o poskytnutí dotace ze Státního

fondy životního prostředí České republiky vystupuje ministr životního prostředí jako orgán rozhodující o právech a povinnostech fyzických a právnických osob.“ Čili o poskytnutí dotace, i o neposkytnutí části dotace, z prostředků Fondu rozhoduje ministr životního prostředí, a to jako jakýsi vnější činitel – to vyplývá z toho, že zákon nekonstruuje, že by byl ministr životního prostředí součástí Fondu, tak např. ministr nestojí v čele Fondu (v čele Fondu stojí jeho ředitel ministrem životního prostředí jmenovaný a odvolávaný – § 1 odst. 4), ale i z toho, že rozhodnutí o použití prostředků Fondu nezveřejňuje Fond, ale ministerstvo životního prostředí (§ 1 odst. 10) – tedy zákon předpokládá, že vlastní rozhodování o poskytnutí prostředků Fondu probíhá mimo Fond.

Jestliže tedy v daném případě napadené rozhodnutí vydal předseda Fondu a nikoli ministr životního prostředí, jedná se o rozhodnutí vydané subjektem, který k tomu není vůbec věcně příslušný, a proto je nicotné (§ 77 odst. 1 správního řádu).

Na základě shora uvedeného zdejší soud v souladu s § 76 odst. 2 s. ř. s. bez jednání vyslovil nicotnost rozhodnutí SFŽP.

Vzhledem k podaným alternativním petitům, ve kterých se žalobce domáhá, aby soud in eventum rozhodl o nezákonnosti zásahu žalovaných do jeho práv, odkazuje soud na ustanovení § 85 s. ř. s., ze kterého plyne, že ve vztahu mezi žalobou proti rozhodnutí a žalobou proti nezákonnému zásahu správního orgánu má primát žaloba proti rozhodnutí; možnost úspěšně podat žalobu proti nezákonnému zásahu nastupuje teprve tehdy, pokud žaloba proti rozhodnutí nepřipadá v úvahu, a to ani po „zprocesnění“ zásahu jinými právními prostředky. Účastník řízení tedy nemůže volit, kterou z těchto žalob bude považovat za výhodnější a které řízení bude žalobou iniciovat (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 8. 2005, č. j. 2 Aps 3/2004-42). Skutečnost, že žalobce se může proti předmětnému oznámení o nevyplacení části dotace bránit žalobou podle § 65 a násl. s.ř.s., tj. žalobou proti rozhodnutí správního orgánu, má za následek nepřipustnost „zásahové“ žaloby podle § 85 s.ř.s. Soud proto prvním výrokem rozsudku v souladu s § 46 odst. 1 písm. d) s.ř.s. odmítl pro nepřipustnost žalobu na ochranu před nezákonným zásahem, kterou se žalobce domáhal vydání rozsudku, jímž by soud určil, že zásah obou žalovaných spočívající v protiprávním zastavení vyplacení dotačních prostředků žalobce je nezákonný, a zakázal žalovaným 1) a 2) pokračovat v porušování žalobcova práva.

Pouze pro úplnost soud dodává, že k vydání opatření o nevyplacení (krácení) dotace podle § 14e odst. 1 rozpočtových pravidel ve znění účinném do 19. 2. 2015 docházelo v jednostupňovém řízení, neboť zákon (rozpočtová pravidla) žádný opravný prostředek proti přijetí takového opatření nepřipouštěl. Aplikací správního řádu (a v něm upravených opravných prostředků) výslovně vylučovalo ustanovení § 14e odst. 4 rozpočtových pravidel, podle kterého se na opatření podle odstavců 1 až 3 nevztahují obecné předpisy o správním řízení. Pokud tedy žalobce podal žalobu proti rozhodnutí SFŽP, učinil tak zcela v souladu se zákonem, neboť toto rozhodnutí již nebylo možné napadnout žádnými řádnými opravnými prostředky.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. a úspěšnému žalobci přiznal náhradu nákladů řízení. Tyto náklady spočívají v nákladech souvisejících se zastoupením žalobce advokátem podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., a to za čtyři úkony právní služby po 3.100,- Kč (za převzetí věci, sepsí žaloby, účast u jednání dne 10.9.2015, doplnění žaloby na výzvu soudu) a čtyři režijní paušály po 300,- Kč. Celkem tedy činí náklady na právní zastoupení 13.600,- Kč. K tomu nutno připočítat daň z přidané hodnoty ve výši 21% z této částky, neboť zástupce žalobce osvědčil před soudem, že je plátcem této daně, která v dané

věci činí 2.856,- Kč. Další náklady představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000,- Kč. Proto soud přiznal žalobci právo na náhradu nákladů řízení ve výši 19.456,- Kč.

Ve výroku IV. soud rozhodl o vrácení přeplatku na soudním poplatku, neboť k výzvě soudu zaplatil žalobce požadovaný doplatek ve výši 1.000,- Kč dvakrát. Vznikl tak přeplatek, který soud dle ustanovení § 10 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb. o soudních poplatcích vrátil žalobci k rukám jeho právního zástupce.

P o u ě n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 6. dubna 2017

JUDr. Hana V e b e r o v á v.r.
předsedkyně senátu